

tigede, et absolut krav på ydelser efter dagpengeloven. Det vil derfor være rimeligt at regne med, at et egentligt valg mellem de forskellige hjælpearter først foreligger, når det sociale udvalg efter 3 måneders sygemelding skal tage stilling til, om pågældende skal fortsætte med dagpenge, eller der skal iværksættes andre hjælpeforanstaltninger (uddannelse, optræning m.v.).

Det må imidlertid også anføres, at der kan være en sammenhæng mellem antallet af sygdomstilfælde i en kommune og den indsats, kommunen gør i henhold til bistandsloven.

Neutralitetsprincippet tilsiger således, at staten refunderer samme procentdel af kommunernes udgifter til dagpenge, invalidepension og anden førtidspension samt foranstaltninger i henhold til bistandsloven.

Da den almindelige tendens inden for reglerne om byrdefordelingen mellem stat og kommuner går i retning af at formindske procenttilskuddene til kommunerne til fordel for en forøgelse af den fælles pulje, der fordeles efter objektive behovskriterier, må man gå ud fra, at en harmonisering mellem refusionsbestemmelserne i bistandslovsforslaget, dagpengeloven og invalidepensionsloven ikke bør søges tilvejebragt ved en *forhøjelse* af statens procentrefusion efter bistandslovsforslaget.

Harmoniseringen må derfor tænkes gennemført ved en eventuel formindskelse af statens procenttilskud efter dagpengeloven samt indførelse af en kommunal andel af invalidepensionsudgifterne. Da den totale byrdefordeling mellem stat og kommuner næppe skal forrykkes, må en sådan ændring af procenttilskuddene antagelig modsvares af, at et beløb svarende til faldet i statens procenttilskud indgår i den pulje, der fordeles til kommunerne efter objektive behovskriterier.

Man kunne herefter nedsætte statsrefu-

sionen af kommunernes udgifter efter dagpengeloven og invalidepensionsloven til 50 pct., som efter bistandslovsforslaget.

Nedsættelsen af refusionsprocenten til 50 for invalidepensionsudgifterne vil imidlertid være en væsentlig ændring af kommunernes økonomiske forhold. Da invalidepensionsbeløbene ligger forholdsvis højt i forhold til de ydelser, der kan blive tale om at give efter bistandslovsforslaget, synes det berettiget at gå ud fra, at det sociale udvalg under hensyn til, at pensionen er en *varig ydelse*, selv med en egenandel af pensionsudgiften på mindre en 50 pct. (f.eks. 15 pct. eller 25 pct.), vil være motiveret for at iværksætte *forbigående* foranstaltninger efter bistandsloven. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis der kan blive tale om at sætte ansøgeren i gang med en uddannelse, hvortil en væsentlig del af udgifterne kan dækkes af Statens Uddannelsesstøtte, således at kommunen kun skal yde en mindre, supplerende hjælp i en begrænset periode.

En omlægning af refusionsreglerne, således at kommunerne kommer til at bære en væsentlig del af udgifterne til invalidepension og anden førtidspension, har formentlig den uheldige virkning, at kommunerne vil blive uinteresserede i at gøre noget for invalidepensionister ud fra overvejelser om at få så få invalidepensionister som muligt til at tage bopæl i kommunen.

På det foreliggende grundlag synes det således mest hensigtsmæssigt at sigte mod lovsforslag i næste folketingssamling om finansieringsreglerne for dagpenge, invalidepension og anden førtidspension med henblik på at sikre neutralitetsprincippet, men med skyldig hensyntagen til eventuelle ulemper ved en ensartet refusionsprocent, og at bistandsloven gennemføres på grundlag af det finansieringsprincip, der ligger i lovsforslaget.